

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

1998. jan.-febr.

III. évfolyam

1. szám

Jásd – kegyszobor

Isteni tüzeddel

Áradj ki ránk ebben az esztendőben,
áradj ki ránk, Szentlélek Istenünk!
Áradj ki ránk, Szent Szeretet,
ki istenséged harmatával,
isteni tüzeddel
romlatlanul megóvtad Máriát!

Ó fényes felhő,
boldogságos Szent Anya,
ki az ég ragyogását,
Krisztust a földre lehozta,
kérünk téged,
hullasd le ránk ez évben
a Szentlélek harmatát,
hogy benne fürödve
bűnbánatra nyíljon szívünk!

Ó szeplőtelen Istenszülő,
boldogságos Szent Anya,
kit a bűnnek foltja
nem szennyezett soha,
kérünk téged,
hívd le ránk ez évben
a Szentlélek kegyelmét,
hogy szeretete kohójában
tegyen minket romlatlanná újra!

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
p. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Kolbe Szent Maximilián: Istennek Szent Anyja	1
Badalik Bertalan: Szűz Mária istenanyasága az egyház tanításában	2
II. János Pál pápa: A béke Anyja	3
Jézus Szent Neve	4
Emmerich Katalin: A három szent király	5
Gyertyaszentelő Boldogasszony	7
Tony Hickey: A följánlás: Élni az adománnyal	8
Török József: Felajánlottan az országért	11
A szenteltvíz, lelki kincsünk	12
Mária kegyhelyek:	
Jásd-Szentkút	14
A szegények Szent Szűze	15
Ave, ave, ave Maria!	18
Gobbi atya: Együtt jöjjetek!	20
A zöld skapuláré.	21
A csodásérem ereje	23
A rózsafüzér:	
Regőczy István: Életem a rózsafüzér.	25
Szűz Mária ünnepek.	28

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: A „Szegények Szent
Szűzének” kegyzobra Banneux-ben.

A Tengernek Csillaga folyóirat meg-
rendelhető a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén, megvásárolható temp-
lomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrziünk meg és nem
küldünk vissza.

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Istennek Szent Anyja

Kolbe Szent Maximilián

Ki vagy Te, Asszonyom? Ki vagy Te, Szeplőtelen Szűz? Hiszen azt sem tudom felfogni, mit jelent Isten teremtményének lenni és arra is nehezen adok választ, mit jelent Isten gyermekének lenni.

Ki vagy Te, Szeplőtelen Szűz, ki vagy? Nemcsak teremtmény, kiválasztott gyermek, hanem Istennek Szent Anyja is: Istenanya vagy!

Ez nem feltevés, nemcsak valószínűség, ez bizonyosság. Teljes bizonyosság. Hittétel.

Hiszen maga az Isten szólít Téged így: „Anyám”...

Szeret Téged megtestesült emberségében – s Emberfiának vallja magát. Kevesen értették meg ezt, és még ma is kevesen fogják fel.

Hadd dicsérjelek Téged, Boldogságos Szűz!

Te az Atya akaratából hordoztad szűzi méhedben egyszülött Fiadat...

És ezért nem hallgathatok, álmomból felébredve is leborulok előtted, Istenem, és háromszor is elmondom: „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek – miképpen kezdetben, most és mindörökké...”

Hadd éljek, dolgozzak, szenvedjek, áldozzam föl magam és haljak meg Érted, egyedül Érted, Szeplőtelen Szűz!

Hadd tegyek meg mindent a Te tiszteletedért!

Hadd dicsérjenek Téged mások még jobban, mint én, és e nemes verseny növelje gyorsan és messzehangzóan híredet, annak akarata szerint, aki Téged oly kimondhatatlan magasságokba, minden más teremtmény fölé emelt.

Tebenned páratlan dicsőítést kapott Isten, nagyobbat, mint szentjeiben.

Érted alkotta meg a világot Isten, Érted hívott létre engem. Mivel szolgáltam meg ekkora boldogságot?

Ó, fogadd szívesen, ha meghallod dicséretemet, Boldogságos Szűz!

* * *

A Szentlélek Isten adja meg az Ő tiszteletére szentelt esztendőben bőszeges kegyelmét minden kedves olvasónknak, hogy a Boldogságos Szűz Mária példája szerint állhatatosak maradjanak a hitben, örvendőzők a reményességben és tevékenyek a szeretetben!

A Szerkesztő

Szűz Mária istenanyasága az egyház tanításában

Badalik Bertalan

Az egyház, 431-ben az efezusi zsinaton hittételként kimondotta, hogy Szűz Mária valósággal és tulajdonképpeni értelemben Istenanya. „Aki nem vallja, hogy valósággal Isten az Emmanuel és ezért Isten anyja (Theotokos, Dei Genitrix) a Szűz... ki van közösítve.” Ezt a határozatot a kalcedoni zsinat 553-ban, a lateráni 649-ben, a második és harmadik konstantinápolyi zsinat pedig 553-ban, majd 680-ban megismételte.

Amint látjuk, az Egyház tanítóhivatala a Szentlélek vezetése mellett nagyon egyszerűen, egyértelműen és világosan megfogalmazta a hittételt, amely közvetlenül Szűz Mária istenanyaságát, közvetve pedig Krisztus istenemberségét mondta ki.

Krisztusról igazsággal el lehet mondani, hogy Isten is, ember is, hogy szenvedő és szenvedhetetlen, hogy Isten szenvedett és halt meg a keresztfán; el lehet mondani, hogy Isten született Szűz Máriától, amiért a Szent Szűzet helyesen nevezzük Istenszülőnek, Isten anyjának.

Nagy jelentősége van az efezusi általános zsinatnak. Visszautasította a Mária istenanyasága elleni támadásokat és ezt a címet elismerve az Egyházban meghonosította mint hittételt és imádsági formulát. A zsinati döntést váró nép kitörő lelkesedéssel fogadta a határozatot.

Szent Cirill mint szemtanú a következőképpen írja le a nép kitörő lelkesedését a zsinati határozattal kapcsolatban: „A beláthatatlan hívő sereg reggeltől estig szinte megszállta az Isten-háza környékét, melyben a kétszáz püspök tanácskozott és óráról órára várta a döntést. Amikor aztán este tudomásukra jutott, hogy az általános zsinat hittételként kimondotta Mária istenanyaságát és Nesztoriuszt, annak ellenzőjét megfosztotta minden hivatalától, a hívő sereg örömmámorban úszott. S amikor a püspökök a templomból kiléptek, hangos tetszéssel fogadták és fáklyás menetben kísérték őket szállásukra. Örömtüzek gyúltak ki s a város egész éjjel az Isten anyját dicsőítő énekektől visszhangzott.”

S ez az örömmámor Keletről átcsapott Nyugatra. A költők újra meg újra megénekeltek Mária istenanyaságát; a teológusok tanulmányokat írtak róla; a szónokok nem fáradtak bele az Isten anyjának magasztalásába; a pápák ajkán nem szűnt meg az Isten anyjának dicsőítése.

Az efezusi zsinat Szűz Mária istenanyaságában Izaiás próféta jövendölésének beteljesedését látta, amely így szól: „Íme, a Szűz

méhében fogan és fiat szül; neve Emmanuel (velünk az Isten) lesz” (Iz 7,14). A próféta által látott szűz a Boldogságos Szűz Mária, Emmanuel pedig az ő isteni Fia, Jézus Krisztus.

A héber nyelvben a név mindig a lényeg megjelölése, így Emmanuel – velünk az Isten – Krisztus isteni és emberi természetét fejezi ki.

Különb ennek a jövendölésnek beteljesedéséről maga Szent Máté evangélista tesz tanúságot, amikor elmondja, hogyan figyelmeztette az angyal Józsefet álmában: „József, Dávid fia, ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, hiszen a Szentlélektől van áldott állapotban! Fiút fog szülni, akit te Jézusnak nevezel, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.”

A béke Anyja

II. János Pál pápa

Az új esztendő első napja az Édesanya napja. A képeken Szűz Máriát, az Édesanyát látjuk, aki Isten Fiát a világra hozta és gondozta. Krisztus Anyját. Nincs több olyan ábrázolás, mely annyira ismert és olyan egyszerű formában beszél az Úr születésének titkáról, mint az Anya képe, karján Gyermekeivel. Nem ez a kép a mi rendkívüli bizalmunk forrása? Nem ez a kép teszi lehetővé, hogy hitünk e titkának légkörében éljünk, amit egyaránt tekinthetünk isteninek és emberinek?

Az Anyának és Fiának van azonban még egy másik ábrázolása is. A „Pieta” az, mely a Szent Péter templomban található. Mária Jézussal, amint levették Őt a keresztről. Jézussal, aki Mária szeme láttára szenvedett kereszthalált a Golgotán, akit halála után újból karjába vett, mint Betlehemben, amikor bemutatta az embereknek a világ Üdvözítőjét. Ma e két kép által imádkozom a békéért:

„Anyánk, Te tudod, mit jelent karodban tartani a halott Krisztust! Óvd meg e Föld minden édesanyját gyermeke halálától, a kínzástól, a rabszolgaságtól, a háború pusztításától, az üldözéstől, a koncentrációs táboroktól és a börtöntől! Add meg nekik, hogy örüljenek az életadásnak, az ember és az emberi élet megtartásának és kibontakoztatásának!

Ennek az életnek nevében, az Úr születésének nevében kérlek, könnyörögd ki számunkra az Úr békéjét és igazságosságát! Béke Anyja, kérünk Téged, állj mellettünk minden pillanatban! Add, hogy Fiad születése és halála által ez az év a béke éve legyen! Amen.”

Jézus Szent Neve

És már tudod, hogy mi lesz a baba neve? – kérdezik barátnői a leendő mamától. – Apja nevét kapja, vagy másikat, hogy ne ő legyen a harmadik Pista a családban? – És a név választásánál talán nem mindenki gondol arra, hogy tiszteletben álló szentnek nevére kereszteltesse gyermekét, aki végigkíséri életútján mint védőszentje és akihez különös bizalommal fordulhat. Régebben gyakran adták a szülők gyermekeiknek második névként – még fiúknak is – a Mária nevet, ezzel is a Szent Szűz oltalmába ajánlva őket. Napjainkban eltűnt a név jelentősége, ahogy sok minden másról is megfeledkezünk.

A Bibliában olvashatjuk, hogy egykor sokkal többet jelentett a név, mint ma. A név felfedte viselője küldetését, lelki beállítottságát. Mihály – Michael jelentése, ki olyan, mint az Isten? És a név viselője, Szent Mihály arkangyal valóban szembeszállt azzal, aki azt állította, hogy olyan, mint az Isten.

A kis názáreti Mária szüzességi fogadalmának és Józseffel való jegyességének kettősségében teljesen Isten akaratára bízta magát és tudta, hogy megsegíti őt. A segítség nem várt módon érkezett. Gábrriel arkangyal nemcsak fia születésének örömhírért közölte vele, hanem fiának Istentől rendelt nevét is. (vö. Luk 1,31-33.) Máriának tehát nem kellett fia nevében gondolkodnia, és a Jézus névből – ami annyit jelent, mint „Isten, a szabadító, az üdvözítő” – sokat megtudhatott.

Isten e névvel a legnagyobb méltóságot és hatalmat adta Jézusnak. Ő az Úr, vagyis mint megdicsőült Istenember, a világmindenség királya.

Illő ezért, hogy a keresztények, akik Jézus Krisztus Szent Nevéről vallják magukat kereszténynek – krisztusinak, nagy tisztelettel ejtsék ki e nevet és ünnepeljének lélekben, valahányszor nevét hallják. Szent Pál apostol ezt nemcsak a keresztényekre nézve látja fontosnak, hanem minden teremtmény számára:

„Isten földmagasztalta őt és minden mást fölülmúló nevet adott neki: Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben és a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.” (Filipp 2,9-11.)

Sokan emlékezhetnek még arra, hogy január elején külön ünnepe volt Jézus Szent Nevének. Köszöntsük Őt ebben az időben szívből fakadó szeretettel!

A három szent király

Emmerich Katalin látomásai szerint

Láttam, amint az esti szürkületben a három szent király és kísérete megáll... a csillagot nézik, amely teljes ragyogásával újra feltűnik a jászolbarlang dombja fölött és függőleges fénycsóvát vet rá. Szemlátomást nagyobbodott és közeledett. Egyszerre nagy öröm járta át szívüket, mert a fényességben egy tündöklő gyermekalakot pillantottak meg éppúgy, ahogy előzőleg a csillagban látták. Levették fövegeiket, hódolattal meghajoltak előtte és a domb felé indultak, ahol rá is találtak a barlangra. . .

Mensor és a többiek eloldották sarujukat. József pedig kinyitotta előtűk a barlang ajtaját.

Mária egyik karjára támaszkodva, a szőnyegen inkább féloldalt fektült, mint ült. Balra tőle a kis Jézus, szemben a bejáratnál, terítővel letakart és állványra helyezett kis teknőben aludt. Belépésükre Mária felült, magára vonta bő fátyolát és alatta ölébe vette a Kisdedet.

Közvetlen Mensor után két ifjú ment az ajándékos asztalkával. S mikor Mensor a Szent Szűz elé ért, átvette tőlük az ajándékot és térdre ereszkedve, tiszteletteljes meghajlással Mária lába elé helyezte, a két ifjú pedig visszavonult. Mensor mögött ott állt négy törzsbelije alázatos meghajlással.

Seir és Theokeno, a másik két király, ezalatt a maguk kíséretével mögötte állt, a bejárat fölötti védőtető alatt. Amikor ők is beléptek, szinte magukon kívül voltak az áhitattól és megindultságtól, látva azt a fényességet, mely a barlanggal együtt őket is besugározta, pedig semmi más fény nem volt ott, mint a világ Világossága.

Csendes áhitattal imádták Őt a napkeleti emberek. Őket nézve, így szóltam magamban: Ó, mily zavartalan nyugalom és világosság honol ezeknek az embereknek a szívében; igazi gyermeklelkek, telve jóssággal és ártatlansággal! Külsőleg nyugodtak, de belül csupa tűz és szeretet lángol bennük!...

A királyok üdvözlő szavai igen egyszerűek és gyermekesen megindítóak voltak. Amikor leborultak és ajándékukat átnyújtották, nagyjából ezeket mondták: „Láttuk csillagát és ebből tudjuk, hogy Ő a királyok Királya: eljöttünk ezért Őt imádni és Neki ajándékainkkal hódolni.” Szinte elragadtatásba estek és szeretettől áradó gyermekded imában ajánlották a kis Jézusnak magukat, országukat és népüket, egész vagyó-

nukat és mindazt, aminek a földön számukra értéke lehet. Kérték is az újszülött királyt, hogy fogadja el magáénak szívüket, lelküket, minden gondolatukat és cselekedetüket; töltsse el őket világosságával és ajándékozza meg minden erénnyel, s az egész világnak adjon áldást, békét és szeretetet. Mindezt pedig alázattal és oly lángoló szeretettel végezték, hogy örömkönnyek ömlöttek végig orcájukon és szakállukon. Boldogok voltak és úgy érezték, mintha most abban a csillagban érkeztek volna ide, melyre apáik oly hűséges vágyódással évezredek óta vártak. Bennük élt az évezredek után beteljesült ígéretnek minden öröme.

A Szent Szűz mindent alázatos köszönettel fogadott: eleinte mitsem szólt, csak egyszerű kézmozdulatai jelezték a fátyol alatt meghatottságát és jámbor örömét. A végén alázatosan néhány kedves köszönő szót intézett hozzájuk és kissé hátravonta fátyolát. – Ó, ekkor megint tanultam valamit, és így szóltam magamban: Lám, mily édesen és kedves köszönettel vesz át minden ajándékot; semmire sem szorul, hiszen magáénak tudja Jézust, s mégis mily alázattal fogadja a szeretet nyújtotta ajándékokat! Ebből én is megtanulhatom, mint kell elfogadni mindent, amit a szeretet ad.

Másnap este a három szent király búcsúzásra még egyszer odajárult a jászol elé. Zokogva sírtak, amikor a kis Jézustól és Máriától eltávoztak...

Éjfélkor hirtelen a következő kép tűnt fel előttem: láttam, hogy a királyok a sátorban körben leterített szőnyegeken alszanak és közöttük egyszerre megjelenik egy ifjúnak tündöklő alakja. Fölrezenve álmukból fölültek és látták, hogy angyal áll előttük. Az utasította őket, hogy sietve induljanak haza, de útjukat ne Jeruzsálemen keresztül vegyék, hanem a Holt-tengert megkerülve a pusztaságon át haladjanak...

Mialatt a három király a barlang előtt Józseftől még egyszer búcsút vett, kíséretük megoszolva már előrehaladt, hogy minél hamarabb eljusson innen, és déli irányban már nekivágott az Engaddi pusztaságának.

A királyok könyörögve kérték, hogy a Szent Család is meneküljön velük, mert bizonyosan őket is valamilyen veszedelem fenyegeti; vagy legalább azt tegyék meg, hogy Mária elrejtőzik a gyermekkel. Nem szeretnék, ha miattuk bármilyen baj érné őket. Sírtak, mint a gyermekek, és még egyszer megölelve Józsefet, megindultan búcsúztak el tőle. Felszálltak a már jóval gyengébben megterhelt tevéikre és sietve nekivágtak ők is a pusztaságnak. Még láttam, hogy kinn a síkon egy angyal ment velük, megmutatta nekik az útirányt, majd eltűntek szemem elől.

Gyertyaszentelő Boldogasszony

Ezen a napon a szent törvények értelmében Isten Fia először találkozik a templomban a papsággal és a prófétákkal, a maga örök papságának előképeivel. Az Úrnak ez a találkozása szolgájával – a Vőlegény találkozása menyasszonyával –, az ünnepi liturgia első és legmélyebb gondolata.

Ennek a találkozásnak köszönhetjük azt a dicsőítő éneket, amelyet a római Egyház esti imájába is belefoglalt és amelyet Keleten az áldozás után imádkoznak:

„Bocsásd el most szolgádat, Uram,
szavaid szerint békességben,
hiszen már látták szemeim az üdvösséget,
amit minden nép számára rendeltél:
világosságul a pogányok megvilágítására
és dicsőségére népednek, Izraelnek.” (Luk 2,29.)

Sokan kérdezik, hogy valójában kinek az ünnepe ez a nap, Jézusé vagy Máriáé? Az Anyáé vagy a Fiáé? Dehát valójában el lehet-e választani az Anyát a Fiától és a Fiút az Anyától? A görögkeleti Egyház így énekel e napon: „Ma belépett a templom szentélyébe a Szent Anya, akinek méltósága felülmúlja a szentélyét, hogy bemutassa a világnak azt, aki a törvényt adta és be is teljesíti.”

Ezen a napon kíséri Mária gyermekét első, áldozati útjára, és ő fogja elkísérni keresztútjára is. Nemhiába jövendöli Simeon „az egészen szentnek”, hogy szívét tör fogja átjárni. Ezért is „légy üdvözölt, kegyelemmel teljes Istennek Anyja és Szűz, mert belőled kel fel az igazságosság Napja, Jézus, a mi Istenünk. Örvendezz te is, igaz aggasztán, mert karodban tartod lelkünk Szabadítóját, aki megadja nekünk a feltámadást.”

(Görögkeleti ünnepi liturgia)

Ez az ünnep Szűz Máriának egy olyan törvény iránt tanusított alázatos engedelmisségét is dicséri, amely mindenkire érvényes volt, csak őrá nem. Jézus bemutatása a templomban, illetve égi Atyjának való szentelése szépen jut kifejezésre a gyertyaszentelés szertartásában: „Úr Jézus Krisztus, igaz Világosság, te világosítasz meg minden e világra jövő embert, áraszd áldásodat ezekre a gyertyákra és szenteld meg azo-

kat kegyelmed fényével és engedd kegyelmesen, hogy valamint e gyertyák meggyújtva látható tűzfénnyel eloszlatják az éjszaka sötéttségét, úgy a mi szívünk is a láthatatlan tűz, azaz a Szentlélek fényessége által megvilágosítva minden vétkes vakoskodástól ment legyen!”

Korábban a római Egyház így énekelt a gyertyaszentelés körmenetében: „Sion, ékesítsd föl templomodat és fogadd Királyodat, Krisztust; öleld át Máriát, a mennyország ajtaját, mert ő hordozta az új világosság dicsőségének Királyát; megáll a Szűz és a kezében hozza a hajnalcsillag előtt szült Fiát, kit Simeon ölébe fogadott és a népeknek hirdette, hogy Ő az élet és halál Ura és a világ Üdvözítője.”

A följánlás: Élni az adománnyal

Tony Hickey

„Ti, akik valaha nem voltatok nép, most Isten népe vagytok” (1 Pét 2,10), írja Szent Péter apostol. Mi tette Isten népévé azokat, akik nem voltak nép? Mely erő tartja össze azokat, akik valaha távol álltak egymástól? Parancs, rendelet, érdek? Ez mind elévül, csak Isten kegyelme maradandó, amit a keresztség által ad, amikor felajánlanak bennünket Istennek, és mi az Ő fogadott gyermekei leszünk. Az Ő nagy családjába kerülünk.

Szent Péter e levelének híres versében írja: „Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívott meg benneteket.”

Akik följánlják magukat Istennek, azok megengedik, hogy Isten „lefoglalja őket”, és egyedül az Övéi legyenek. Aki felajánlása szerint él, Isten dicsőségét hirdeti tetteivel és szavával.

Vannak mégis olyan keresztyének, akik szeretnék, ha „jótetteik” névtelenek maradnának, nehogy Istennel kapcsolatban emlegessék őket. Az „elrejtett” tanú azonban egyértelműen nem tanú – ez önmagának ellentmondó meghatározás. A keresztség szentsége (amelyben ténylegesen megtörténik a följánlás) kötelességgé teszi a tanúságtételt, nemcsak lehetőségé.

A följánlást Istennek tesszük, és Isten által megy végbe. Mi elhatározzuk, hogy följánljuk magunkat Istennek, kérésünkre azonban

egyedül Isten emelhet magához, egyedül Ő tud megszentelni, magának „lefoglalni” minket.

Mi a följajánlás célja?

A följajánlás egyedüli célja a béke (vagyis a kiengesztelődés), a harmónia a teremtmény és Teremtője között, harmónia teremtmény és teremtmény között. A Szűzanya a Béke Királynőjeként jött el Medugorjéba. Második jelenésében kinyilvánította kívánságát: „Béküljetek ki egymással!” Éppen ezért többször is kérte, hogy ajánljuk föl magunkat Szent Fia Szívének és az ő Szeplőtelen Szívének, és megígérte, hogy Szeplőtelen Szíve lesz menedékünk és a béke útján biztos vezetőnk.

Van-e jele a felajánlottságnak?

A Kivonulás könyvének 28,13. versében Isten meghatározta, mi legyen a kiválasztottság, a följajánlottság jelképe: „Egy arany rózsadsász.”

Áron homloklemezébe pedig legyen belevésve: „Az Úr felszenteltje” (Kiv 28,36).

Figyelemre méltó, hogy

1.) az Istennek szenteltség Istentől kapott jelét Áronnak, az első főpapnak a homlokán kellett hordania. Isten nemcsak látni akarja a főszenteltség külső jelét, hanem Ő maga határozza meg, mi legyen ez a „külső jel”.

A Szűzanya is kérte, hogy legyen külső jele annak, hogy Szeplőtelen Szívének ajánlottuk magunkat: a skapuláré és az ő érmei.

2.) Papi méltóságának további jeleként Áron „így magára veszi mindazokat a tökéletlenségeket, amelyek hozzátapadnak ahhoz, amit Izrael fiai Istennek felajánlanak” (Kiv 28,38). Közvetítő, közbenjáró lesz Isten és embertársai között és „áldozatot mutat be”.

Így válik Jézus előképévé. A zsidókhöz írt levél szerzője írja Jézusról: Ő a Főpap, a Közvetítő és az Áldozat.

Miután minket a keresztség szentségében Istennek följajánlottak „papokká”, „prófétákká” és „királyokká” lettünk. Ez a följajánlás tehát bennünket a királyi papság, vagyis a hívők közé sorol, azért nekünk is közben kell járnunk és áldozatot kell hoznunk nemcsak saját bűneinkért, hanem mások bűneiért is.

a.) Kérnünk kell ezért Istent, hogy vezessen minket életszentségre, ami a följajánláshoz való hűségben mutatkozik meg, és segítsen

b.) „királyi papságunk” gyakorlásában, ahogyan Szent Péter mondja, mások érdekében.

A Szűzanya Medjugorjében arra szólít fel minket, hogy mint közbenjárók, imádkozzunk azokért, akik „még nem menekültek meg”.

Gondoljunk vissza arra, hogy mit kér tőlünk ezért:

1.) Imádságot, szentmisét és rózsafüzért. (Könyörögjünk magunkért, embertársainkért, és a Szűzanya szándékaiért! A leghathatósabb imádság a szentmise.) Ha tehetjük, vegyünk részt mindennap szentmisén és áldozunk! Imádkozzunk el naponta mindhárom rózsafüzért! Elmélkedjünk a Szentírás felett naponta lehetőleg fél órát!

2.) Bőjtöt kér szerdán és pénteken (ha lehetséges kenyéren és vízen, de minden böjtnél fontosabb, hogy kerüljük a bűnt.)

3.) Gyónást kér hetente, de legalább havonta.

4.) Azt kéri, hogy adjuk át, ajánljuk fel magunkat Jézus és Szűz Mária Szívének. (Bízzunk meg Bennük teljesen!)

A keresztségben a kereszt jelével jelölik meg azokat, akiket Istennek szentelnek.

Akiket Szűz Mária Szeplőtelen Szíve által szentelnek Jézusnak, azok is különleges jelet kapnak. Isten igénybe veszi őket akaratának megvalósítására. A Jelenések könyvének 7. fejezete is ír a választottak megjelöléséről.

Fölajánlhatunk-e másokat is?

Bárkit fölajánlhatunk, és ajánljuk is föl minél több embert! A csecsemőket megkeresztelik, Istennek szentelik, de ha elérik azt a kort, amikor már értelmesek, szükséges, hogy együttműködjenek ezzel a kiváltsággal ahhoz, hogy elnyerjék az üdvösséget. „Meg lettek jelölve” a keresztségben, és ezt a megjelöltséget úgy élhetik meg, hogy szabadon döntenek, akarják-e viszonzni Isten szeretetét.

Nemcsak egyes embereket lehet felajánlani, hanem egész nemzeteket is. Ez nemcsak a lelkes hívők személyes kívánsága, hanem maga a Szűzanya is kérte tőlünk Fatimában. XII. Piusz pápa és II. János Pál pápa összesen nyolc alkalommal ajánlották föl a világot a Szűzanyának.

A történelem azt mutatja, hogy ha az Egyház valamely nemzetet hivatalosan is Jézusnak vagy a Szűzanyának szentelt, az védelmet biztosított a számára.

A fölajánlás annak a bizonyítéka, hogy az ember elsősorban Istenbe helyezi bizalmát és nem önmagába vagy embertársaiba.

Jó, ha mindig magunkon hordjuk az Istennek szenteltség külső jeleit (pl. a skapulárét), és időnként megújítjuk fölajánlásunkat.

Felajánlotta az országért

Török József, történész, teológus

„Amikor a tatárok Batu kán vezérlete alatt Lengyelországot és Pannóniát tűzzel-vassal pusztították és Magyarország oly sok keresztény kiontott véreől öntözve, kegyetlen dúlásukat szenvedte, jámbor szülőkől, IV. Bélától, a magyarok királyától és Laszkarisz Mária királynétől, akik egy dalmát várban találtak menedéket, született Szent Margit. A gyermeket anyja méhében, szülei az ország megmentéséért és saját megmenekülésükért, mint engesztelő áldozatot, ha leány lesz a gyermek, Istennek áldozták.” – Árpádházi Szent Margitnak a magyarságért történt felajánlását ezen szavakkal örökítette meg a boldogemlékű XII. Piusz pápa, az „angyali pásztor” a II. világháború kellős közepén, 1943. november 19-én, Árpádházi Szent Erzsébet napján. Szent Margit legendája a felajánláshoz – mintegy indoklásul – még hozzátette: „mivel e szűzön kívül soha a magyar királyok nemzetéből senki apáca nem lett volna”.

A nemzetért, az országért, a királyi családért felajánlott Margit, amint élettörténetéből közismert, ezt az apai döntést olyannyira magáévá tette, hogy később, amikor a király, IV. Béla vissza akarta vonatni vele két alkalommal is, ő erre nem hajlott, sőt a szülőnek kijáró tiszteletet meg nem sértve, a kérést elutasította s ezt a döntést a szűzek fölszentelésének szertartásával végérvényesen megpecsételtette. Ugyanis a domonkos-szerzetbeli előljárótól kérte és megkapta azt a fölszentelést, amit nem lehetett megsemmisíteni evilági döntéssel. Isten ezt a följánlást elfogadta és a magyarság nagy nemzetévé lehetett, nem mások fölött aratott diadal révén, hanem mert önmaga pogánynak maradt véreit tudta megtéríteni.

Apja az eredetileg Nyulak szigetének, majd Boldogasszony szigetének mondott helyen – vagyis a mai Margitszigeten – kolostort emeltetett a domonkosrendi apácák kisedés nyájának, s Margit itt bizonyíthatta nap mint nap, hogy Istennek ajánlottságát átéli, valósággá váltja. A szenvedő Krisztus iránti imádó tisztelet mellett, „valahol asszonyunk, Mária képét látta, térdet hajtván tisztelte azt”. Amikor tanulnia kellett a szentek példájából, „asszonyunk, Mária csodatételét szívesen hallgatta és valahányszor Mária nevét kimondták előtte vagy ő kimondta, fejét igen mélyen meghajtotta”.

Mindez csak külsőség, lehetne ellene vetni, ám a jel nem ragadhata volna meg a szemtanú kortársakat, akik már egy évvel Margit halála után eskü alatt vallottak a szent királyleányról, ha nem a lelkületet tükrözné: azt a Mária-tiszteletet, amelyre a magyar nemzetnek a legválságosabb időkben volt és van legnagyobb szüksége.

A szenteltvíz, lelki kincsünk

Avilai Szent Teréz írja a szenteltvízről:

„Milyen nagy lehet a szenteltvíz ereje! Lelkem megvigasztalódik, ha keresztet vetek vele. Felfrissülök és olyan lelki örömet érzek utána, amit nem tudok kifejezni. Tapasztalóból tudom, hogy semmitől sem menekül el gyorsabban az ördög, mint a szenteltvíztől. A kereszt elől is elmenekül, de hamar visszatér.”

A katolikus Egyház már Nagy Szent Teréz előtt is mint szentelményt használta a szenteltvizet. A víznek, mint a tisztulás jelképének és eszközének a bibliai időkben is igen nagy tisztelete volt, amit azóta sem veszített el.

A szenteltvíz szentelmény, mely eltörli a bocsánatos bűnt. A hozzákapcsolódó áldások miatt az Egyház szorgalmazza használatát, különösen testi-lelki bajok esetén. Minden katolikus ember otthonában kellene lenni egy tartóban szenteltvíznek! Nem használjuk ki a szenteltvízből eredő javakat, pedig kimondhatatlan lelki gazdagságot rejt magában minden cseppje! És milyen keveset törődünk vele! Ha felismernék hatását, sokkal gyakrabban, nagyobb hittel és tisztelettel használnánk.

A szenteltvíz az Egyház vízszentelő imájából meríti nagy erejét és hatását, mert az ima mindenkor kedves Isten előtt. Íme egy könyörgés, amit a pap mond a víz megáldásakor Vízkereszt ünnepén:

„Áraszd erre a megtisztulás sokféle módját jelképező vízre áldásodat! Add, hogy ez a teremtményed mennyei ajándékaid szolgálatában űzze el a gonosz lelkeket, tartsa távol a betegségeket és hordozza magában az isteni kegyelem hatékony erejét! A hívek házában vagy bármely helyen akármit is érint vagy meghint ennek a víznek cseppje, az legyen egészen tisztává, minden ártó hatalomtól mentessé! Ne üthessen tanyát ott a gonosz lélek, ne verjen gyökeret a rontás szelleme! Szűnjék meg a belopakodó sátán minden cselszövése! Ennek a

víznek hintése által távozzék és szűnjék meg minden titkos kór, ami a ház lakóinak épségét vagy nyugalmaát veszélyezteti. Add, hogy Szent Neved segítségül hívásával kért épségük és üdvösségük minden támadással szemben védelmet nyerjen! Krisztus, a mi Urunk által. Amen.”

Ez a hatékony ima felszáll a mennybe valahányszor valaki meghinti magát vagy másokat a jelen- vagy távollévőket szenteltvízzel. Isten áldása leszáll testükre- lelkükre.

Az ördög gyűlöli a szenteltvizet, mert annak hatalma van felette. Nem marad azon a helyen vagy amellelt a személy mellett, aki gyakran hinti meg magát szenteltvízzel.

Amikor hittel és tisztelettel meghintjük távollévő kedveseinket szenteltvízzel, az arra indítja Jézus Szentséges Szívét, hogy áldja és védje meg őket minden lelki és testi bántalomtól. Amikor bánat és aggodalom fog el minket kedveseink miatt, siessünk a szenteltvíztartóhoz, hogy megadjuk nekik az Egyház imádságának segítségét.

A szentek írásaiból tudjuk, hogy mennyire vágyakoznak a tisztítóútzben lévő lelkek a szenteltvíz után. Igyekezünk megérteni vágyódásukat és ne feledkezzünk meg róluk a szenteltvíztartónál! Lehet, hogy azoknak a lelkeknek, akik már közel vannak az üdvösséghez, egyetlen csepp szenteltvíz elég ahhoz, hogy lelkük megsza- baduljon a szenvedéstől.

Hintsünk szét néhány csepp szenteltvizet és buzgón imádkozunk: „Ó Istenem, irgalmadban sokasítsd meg e cseppeket, hogy minden tisztítóútzben szenvedő lélek kapjon belőle! Engedd, hogy ne érezzék kínjukat, míg e víz el nem párolog!”

Amikor szenteltvizet hintünk távollévő hozzátartozóinkra és barátainkra, ne feledkezzünk meg a papokról sem, különösen plébániánk papjairól, akik hűségesen szolgáltak minket, a szentségek és a szentmise által közelebb vittek Istenhez.

Egyes szülők rendszeresen meghintik alvó gyermekeiket szenteltvízzel. Mások a hálószobába tesznek szenteltvíztartót és felszólítják hozzátartozóikat, hogy szenteltvízzel vessenek keresztet reggel, délben és este.

Vessünk keresztet szenteltvízzel és közben így fohászokdjunk: „E szenteltvíz és drágalátos Szent Véred által mosd le bűneimet, ó Uram!” „Örök Atyám, felajánlom Neked a mi Urunk Jézus Krisztus Sebeit, hogy lelkünk Sebei begyógyuljanak!”

„Jézus, Mária szeretlek, mentsétek meg a lelkeket!”

Mária-kegyhelyek

Jásd-Szentkút

A jásd-i Szentkút már a kereszténység előtt szent hely volt. A közelében talált Árpád korabeli gazdag sírmező alapján valószínű, hogy a pogány magyarok is tisztelték a Szentkutat és környékét. A kereszténység felvétele után, a XII. században már itt állott a bencés szerzeteseknek Szent György vértanúról elnevezett apátsága (1164-ben alapították), ez azonban a török időkben teljesen elpusztult. A szerzetesek elmenekültek, a falu elnéptelenedett. A XVIII. században gróf Zichy István Trencsén és Túróc megyei szlovákokat telepített Jásdra. Ezt követően építettek Szűz Mária kápolnát az apátság romjai mellett. Azóta zarándokolnak ide és a közelében lévő Szentkúthoz a falu magyar, szlovák és német lakói, valamint a közelebbi és távolabbi környéken élő nép, hogy testi-lelki bajaikban gyógyulást, vigasztalást találjanak a Szent Szűznél.

Az első Szentkúti kápolna 1804-ben épült a Zichy család adományából. Többször átépítették és felújították. Századunk második felében jelentős építkezésekkel tették szebbé a Szentkutat és környékét, ekkor készült többek között a szembemiséző oltár és a keresztút is. Az ősi vízforrás a XVIII. század óta hirdeti Mária tiszteletét a Szűzanyára alkalmazott bibliai idézettel: „Aki iszik belőlem, még jobban szomjazik” (Sir 24,21).

A jásd-i plébániatemplomban lévő festett, fából faragott kegyszobrot győri búcsúsok hozták Jásdra. A XVIII. században készült hársfából, tölgyfa berakással. Szűz Mária jobb karján tartja a gyermek Jézust, mindkettőjük fején korona van. A kegyszobrot öltöztetik.

A kegyhely a Bakonyban egy szép, békés völgyben fekszik. Várpalota, Zirc vagy Mór felől lehet megközelíteni. Ma is sok-sok zarándok keresi fel, főképpen a templom fő búcsújának napján, Mária nevénapján (szeptember 12-én). Menjünk el mi is, és őseink buzgóságával könyörögjünk a Szűzanyához, hogy legyen mindig velünk, óvja meg minden rossztól és vezesse újra Jézushoz magyar népünket, ne feledkezzék el Magyarországról, édes hazánkról!

K.D.

A szegények Szent Szúze

1914-ben Banneux (Bánnő) környékén több falut is kifosztottak és felgyújtottak az ellenség katonái. A kastély úrnőjének buzdítására Banneux lakói megígérték, hogy falujukat felajánlják a Boldog-ságos Szűznek, ha megmenti őket.

Banneux-t elkerülte az ellenség és így hálából felajánlották Szűz Máriának. A falu azóta hivatalosan is a Banneux – Notre Dame nevet viseli. A belga Ardenne fennsíkon fekszik, nem messze Pepinstertől.

Banneux-nek 1933-ban mindössze 325 lakosa volt, egyszerű, szorgalmas, de hit szempontjából közömbös emberek. A jelenések idején a Beco házaspár hét gyermekével (később még négy gyermekük született) egy kilométer távolságra élt a falutól egy út menti kis házban. A család szegény volt és az édesanya gyakran betegeskedett. Egyáltalán nem törődtek gyermekeik vallásos nevelésével, csak az édesanya tanította őket imádkozni, ha jutott rá ideje.

A legidősebb gyermek, Mariette a jelenések idején tizenkét éves volt. Nem olvasott még könyveket vagy újságot és moziban sem járt még. Egészséges, szorgalmas kislány volt és mindenben részt vett. A faluban azonban kevés gyermek élt olyan távol Istentől, mint ő.

1933 januárjában a falu papja megkérte néhány hívét, hogy tartsanak kilencedet vele együtt egy jelért a beauraing-i jelenések valódiságának igazolására, jelül pedig kérjék, hogy a Szűzanya térítsen meg egyházközségükben egy vallástalan személyt. A kilencednek január 16-án kellett volna befejeződnie. A „jel” nem váratott magára, és meggyőzőbb volt annál, amit a plébános úr remélhetett.

1933. január 15-én vasárnap este hét óra előtt Mariette Beco testvérére várva állt a konyhaablakban. Odakint sötét volt és csak a konyhaasztalon álló petróleumlámpa világított. Egyszerre meglátott a kertben egy fényességes asszonyt. Mozdulatlanul állt, összetett kezekkel, fejét balra hajtva. „Mama, mama” – kiáltott a gyermek –, „egy asszony van a kertben, úgy néz ki, mint a Szűzanya.”

Édesanyja is az ablakhoz ment és látta a lefátyolozott női alakot. Behúzta a függönyt, de a kislány tovább is állította, hogy Isten Szent Anyját látja, aki gyönyörű szép. Miközben nézte, el is mondta, hogy milyen: „Hófehér ruhája van, mely az álla alatt csukódik. Ruháját kék öv fogja össze. Az öv végei alácsüngenek. Fejét fehér fátyol fedi, ami

vállára és karjára omlik. Látom jobb lábát, amelyet arany rózsza díszít. Jobb karján rózsafüzért tart. A Szűz rám mosolyog.” Mariette elővette nemrég talált rózsafüzérét és imádkozni kezdett. Egy idő múlva megkérte anyját, hogy kimehessen, mert úgy látta, hogy a hölgy hívja őt és int neki, hogy jöjjön ki hozzá. Édesanyja elhúzta őt az ablaktól, nem engedte ki, és mire visszament az ablakhoz, a hölgy már nem volt ott.

Mariette mindent elmondott apjának is, de az csak nevetett rajta. Jó barátjának is rábízta a történeteket, aki fontosnak tartotta, hogy értesítse a plébános urat. A jó plébános nem árulta el, hogy szíven találta a hír, és arra kérte a kislányt, hogy hallgasson a dolgról.

Január 18-án Mariette elment a hittanórára és áhítatosan részt vett a szentmisén. Aznap is meglátogatta őt a Szent Szűz. Beco úr nagyon megijedt, amikor lányát térdre esve látta imádkozni. A plébániára sietett, de mivel a plébános nem volt otthon, egy ismerősét hívta el. Mire a házuk elé értek, látták, amint a kislány kilép a kertből és időnként térdre esik, imádkozik, majd megáll az erdő melletti kis forrásnál és belemártja a kezét a vízbe. Hallották, amint megismétli a hölgy szavait: „Ez a forrás nekem van fenntartva... Jó éjszakát... viszontlátásra!”

A Szűzanya összesen nyolc alkalommal jelent meg Mariette Beco-nak. A kislány kérdésére megmondta, hogy ő a „szegények Szűze”. A forrást minden nemzetnek szánta, a betegeknek. Megígérte, hogy imádkozni fog Mariette-ért, kérte, hogy építsenek tiszteletére ott kápolnát. Megígérte, hogy enyhíteni fogja az emberek szenvedését. Személyes jellegű titkot is közölt a Szűzanya Mariette-tel. Amikor a plébános úr jelet kért tőle Mariette által, az volt a válasza: „Higgyetek nekem, akkor én is hinni fogok nektek. Sokat imádkozzatok!”

Az utolsó jelenés március 2-án történt. Hét óra tájban hirtelen megszűnt a szakadó eső és a harmadik rózsafüzér közben Mariette megpillantotta a Szent Szűzet, aki így szólt hozzá: „A Megváltó Anyja vagyok, Istennek Anyja... Sokat imádkozz! Isten veletek!” Megáldotta Mariette-t és eltávozott.

A szegények Szent Szűze mosolyával, szeretetével akarta megmutatni, hogy valóban gondoskodik gyermekeiről, és segíteni akar azokon, akiknek életében semmit sem jelent Isten. Kis kápolnát kért – nehogy megterhelje őket –, amely éppen elég nagy ahhoz, hogy Fiához vezesse gyermekeit. 1933-ban Nagyboldogasszony ünnepén mutatták be az első szentmisét benne. 1938-ban kórházat építettek az odaérkező betegek el-

látására, akik a Szűzanya jelenése óta bizalommal és tömegesen jöttek forrásához. Kerkhofs püspök húsz csodás gyógyulásról tett említést 1933 és 1938 között. A zarándokok száma ma évente egy millióra becsülhető.

Akár esett, akár havazott, Mariette minden este hétkor elmondta a Szűzanya jelenési helyén a rózsafüzért, amíg férjhez nem ment és el nem költözött. Most már nagymama, és életútja nem volt mindig rózsákkal szegélyezve. Erre utalhatott a Szent Szűz ígérete: „Imádkozni fogok érted.” Ritkán látogat Banneux-be, kerüli a feltűnést, miután befejeződött banneux-i küldetése. A hívek azóta is elmondják minden este hétkor a rózsafüzért, még a világháború harcai között sem hagyták el.

„Tekintsetek rá!” írta XII. Piusz pápa 1954-ben. „Emeljétek hozzá szemeteket! Ti, akik szegények, betegek, menekültek és foglyok vagytok, munka nélkül és hajléktalanul éltek, akik a világ országaiban bárhol szenvedtek! Akik a segítőkézség ellenére könnyek között élittek életeteket, emeljétek fel tekinteteket hozzá, aki már előttetek végigjárta a szegénység, a megvetettség, a száműzetés és szenvedés útját, akinek lelkét a szomorúság töre járta át a kereszt alatt, és aki most az Örök Világosságot szemléli.”

Amit Szűz Mária Beauraing-ben elkezdett, azt Banneux-ben folytatta. Mint a „Szegények Szűze” jött el, a testi-lelki szegényekhez. Ki ne gondolna itt az Üdvözítő szavaira: „Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.” Nem azért jött a Szűzanya, hogy elvegye szenvedésünket, hanem hogy enyhítse. Úgy jött, mint a kegyelmek közvetítője, ezt jelképezi a kiapadhatatlan forrás: Jézus kimeríthetetlen kegyelme minden nemzet számára. Imára és bizalomra szólít.

Sok csoda és megtérés igazolta a banneux-i jelenés hitelességét. Banneux látogatott kegyhellyé vált kápolnájával és forrásával.

1942. március 19-én Liège püspöke megengedte, hogy egyházmegyéjében a banneux-i Boldogasszonyt mint a „Szegények Szent Szűzét” tiszteljék, 1949. augusztus 22-én pedig hivatalosan elismerte a jelenések hitelességét. A „Szegények Szent Szűze” és a „Népek Királynője” tiszteletére nagy bazilika építését tervezik. II. János Pál pápa 1985. május 21-én zarándokolt el Banneux-be.

A Szűzanya eljött Banneux-be, hogy ismét emlékeztessen minket arra, hogy Isten tervében ő a legfontosabb kapocs Jézushoz.

Banneux volt a XX. században a harmadik jelenési hely, amelyet az Egyház hivatalosan elismert.

Ave, ave, ave Maria!

Lourdes templomaiban a déli Úrangyalára harangoztak, amikor száznegyven évvel ezelőtt 1858. február 11-én Bernadette Soubirous különös zajra lett figyelmes. Körülnézett és észrevette, hogy Massabielle sziklahasadékában megmozdult a vadrózsabokor. Majd különös fényt látott és abban egy szép hölgyet.

A hölgy Bernadette-re mosolygott és magához intette. A kislány a rózsafüzért imádkozva látta, hogy a hölgy is ugyanolyan ütemben pergeti ujjai között rózsafüzérének szemeit, de csak a „Dicsőséget” mondja vele együtt. Tizennyolcszor jelent meg a Boldogságos Szűz Mária, és Bernadettet egyre nagyobb tömeg vette körül a barlangnál. Így szólt Bernadette-hez: „Boldoggá teszek, de nem ebben, hanem a másik világban.” – „Sok embert szeretnék itt látni! Imádkozz a bűnösökért! Mondd meg a papoknak, hogy épüljön itt kápolna és körmenetben jöjjenek ide! Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat! Menj, igyál a forrásból és mosakodj meg benne!” Bernadette kezével kikotorta a földet a megjelölt helyen, és a bőséges vízfolyás azóta sem szűnt meg. 1858. március 25-én, mintegy az 1854-ben kihirdetett dogma megerősítéseként a szép hölgy Bernadette kérdésére így válaszolt: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.”

Alapos vizsgálat után az Egyház 1862. január 18-án kijelentette, hogy elismeri a Szent Szűz lourdes-i jelenését. Ezzel Bernadette küldetése befejeződött. Zárdába vonult, ahol sok szenvedés után 1879. április 16-án véget ért földi élete és az égben újra megláthatta a Szűzanyát, akiről így nyilatkozott: „Istennek Szent Anyja olyan szép, hogy azért is érdemes meghalni, hogy viszontláthassuk őt.” Bernadette testét nem emésztette el a halál, teljes épségben megmaradt. Sokan felkeresik üvegekoporsóját Nevers-ben. XI. Piusz pápa 1933-ban avatta szentté.

Lourdes hamar világhírűvé vált. A Szűzanya kegyelme és csodálatos forrásának vize azóta sem apadt el. A betegeket minden nap megáldják az Oltáriszentséggel és a hívek megismétlik a pap szavait: „Urunk, hiszünk Benned! Urunk, remélünk Benned! Urunk, szeretünk Téged! Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Uram, akit Te szeretsz, most beteg. Uram, csak egy szót szólj, és meggyógyulok.” És várják a segítséget, mint annakidején, amikor Jézus áldást osztva

járta Galilea útjait: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!” A Szűzanya Lourdes-ben is Szent Fiához vezeti az embereket.

Ha kéréseink nem is nyernek mindig meghallgatást, senki sem távozik lelki vigasztalás nélkül Lourdes-ből. A Szűzanya jól tudja, mi válik javunkra. „Uram, legyen meg a Te akaratod!”

Az az Asszony, aki kétezer évvel ezelőtt élt a földön, jelenései által újból és újból megnyilatkozik és ezen a helyen is megsokasítja a testi-lelki gyógyulás csodáit. Lépten-nyomon beavatkozik az emberiség életébe és a természetfeletti valóságban élve sem feledkezik meg rólunk. Újból és újból megerősíti az emberek reményét. E sziklahasadékot, amely egy másik világba enged bepillantani, zarándoklatuk céljának tekinthetnék a hívek, ha nem az lenne égi Édesanyánk egyetlen feladata, hogy mindenkit Szent Fiához vezessen. Menj a papokhoz! – mondta Bernadette-nek, – és mondd meg nekik, hogy épüljön itt egy kápolna! – mivel az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus az egyedüli Út, az egyedüli Igazság, ami az igaz Életbe vezet.

Amikor megnyúlnak az árnyékok és besötétedik, Lourdes-ben Bernadette gyertyagyújtásának emlékére megkezdődik a gyertyás körmenet. Lelkes örömmel hangzik fel a zarándokok ajkán: „Ave, ave, ave Maria!” Boldog az az ember, akinek hangja belevegyülhet ebbe a kórusba, akinek hangja egy lehet abban a soknyelvű tömegben: Lourdes-ban mindenki otthon érezheti magát. Fel is keresik szegények és gazdagok, katolikusok és más vallásúak is.

A lourdes-i barlang mintájára sok hasonló emlékhely épült szerte a világon, emlékeztetve Lourdes kegyelmére, amit a Szűzanya minden gyermekének szívesen megad.

Franz Werfel, a világhírű író is ide menekült üldöztetésében a Szeplőtelen Szűz segítségét kérve: „Ó lourdes-i Szűz, Te már sok embert megsegítettél testi-lelki bajában. E helyen tanúsított csodáidnak éneke felcsendült már az egész világon. Tekints le reám is, amint alázatosan előtted térdelek, és hajolj le hozzám jóságodban és irgalmadban, amikor bajban vagyok! A megkínzott teremtmény esedezésével kérlek, ments meg engem üldözőim kezéből! Hálából elénekelem Neked kegyhelyed énekét, megírom e hely történetét, ahol Te oly nagy csodákat tettél.”

Franz Werfel megmenekült, sikerült átjutnia a Pireneusokon és hálából megírta híres könyvét, a „Bernadette”-t.

Együtt jöjjetek!

Gobbi atya

„»Jöjjetek körmenetekben!« – mondtam a kicsi és egyszerű leánynak, Bernadettnek, amikor megjelentem neki Massabielle szegényes barlangjában.

Miért kívántam én ezt? Mert azt szeretném, hogy minden gyermekem együtt járjon imádságban és szeretetben egyesülve.

Ma mindent megkísérel Ellenfelem, hogy benneteket bármily lehetséges módon szétválasszon, elkülönítsen, egymás ellen felláztítson. Ő, aki kezdettől fogva a hazugság atyja és gyűlöletet vet, egyre inkább megpróbálja testvéri egységeteket széttörni.

Így történik meg gyakran – még a jó látszatával is –, hogy egyik ember a másik ellen fordul, hogy csoportok küzdenek egymás ellen öngazolásuk végnélküli keresésében, ami oly sok jóra való törekvést tesz eredménytelenné.

Azt kívánom, hogy együtt közeledjetek hozzám, mert mindnyájakat Anyja vagyok, és mert együttesen akarlak benneteket az imádságra, a bűnbánatra és a kölcsönös szeretetre alakítani.

Még sohasem volt ily szükséges, mint éppen ebben az időben, hogy megéljétek az új parancsot, amit Jézus adott nektek nagycsütörtök este, utolsó vacsoráján: »Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket!«

A kölcsönös és többirányú szeretetre kívánlak nevelni benneteket. Szükséges, hogy tanújelét adjátok az Egyházat betöltő szeretetnek, amely titeket a szeretet tökéletességében egyesít, hogy megghiúsítsátok a megosztás és elkülönítés tervét, amit Ellenfelem alkalmaz.

Jöjjetek mindnyájan hozzám, haladjatok időtök nehéz útján úgy, hogy együtt imádkoztok, együtt dicsőítitek Istent és szeretitek egymást.

Jöjjetek azért mindnyájan hozzám, de nem egyenként és különválva, hanem körmenetben! Erősítsétek azt, aki gyenge, segítsétek tovább azt, aki megtorpant!

Jöjjetek hozzám, mert egyesülve szeretnék mindnyájakat Jézushoz vezetni, aki jelen van az Oltáriszentségben. Jézus azért van jelen a hálaadás szentségében, hogy segítsen titeket egységetek kialakításában, hogy példát adjon nektek, miképpen gyakoroljátok a szeretetet testvéreiteknek ajándékozva magatokat.

Jöjjetek tehát közösen hozzám, hogy Jézushoz vezethesselek a hálaadás szentségében, aki csendes áldozatában vár rátok és aki valóban jelen van a föld minden tabernákulumában.

Akkor majd képesek lesztek megtenni azt, amit anyai szabadító tervem megvalósítására tőletek kérek.”

1983. február 11.

A zöld skapuláré

Tíz évvel azután, hogy a Boldogságos Szűz Mária Labouré Katalinnak Párizsban megjelent, újból az Irgalmas Nővérek kolostorában mutatkozott a rue du Bac templomában.

Ez alkalommal Justine Bisqueyburu nővért látogatta meg, akit rendjében mint tanító nővért és betegápolót nagyon becsültek. Senki sem gondolta azonban róla, hogy látomásokra méltatja az ég.

Justine Bisqueyburu 1817. november 11-én született, Mauléonban, Dél-Franciaországban. Már egész fiatalon úgy érezte, hogy szerzetesi hivatása van és különösképpen a betegápolásban felelhet meg Isten akaratának. Ezért belépett a vincés nővérek Pauban lévő házába, Dél-Franciaországban. Három hónappal később Párizsba küldték a rue du Bac kolostorába, hogy ott töltsé noviciátusát. Talán nem tekinthető véletlennek, hogy 1839. november 27-én érkezett oda, éppen kilenc évvel később, hogy a Szent Szűz Labouré Katalinnak megjelent. Ott azonban senki sem beszélt akkoriban Katalin nővérről, aki teljes ismeretlenségben dolgozott Enghienben az idősek otthonában.

Két hónap telt el és közben megkezdődött a noviciátus. Justine nővér imádságba merülten éppen a kápolna feletti tanácsteremben tartózkodott 1840. január 28-án, amikor megjelent előtte a Szent Szűz. Volt elég lélekjelenléte, hogy visszatartsa a csodálkozás és az öröm kiáltását és észrevétlenül csendben maradjon, míg vége nem lett a jelenésnek.

Szűz Máriát fehér ruhában és kék palástban látta. Nem volt fátyol a fején, a haja a válláig ért. Két kezében tartotta lángoló Szívét.

Justine nővér többször is szemlélhette noviciátusa alatt a Szent Szűzet lángoló Szívével.

Még ugyanabban az évben Blangyba, Normandiába helyezték a fiatal nővért, ahol Szűz Mária újból meglátogatta. 1840. szeptember 8-án történt, amikor Justine nővér éppen imádkozott, hogy hirtelen maga

előtt látta Szűz Máriát ugyanolyan öltözetben, mint korábban, azzal a különbséggel, hogy jobb kezében a Szívét, bal kezében pedig egy kis zöld skapulárét tartott. A nővér meg tudta figyelni, hogy a zöld skapuláré egyik oldalán Szűz Mária alakja áll éppen úgy, ahogy ő is látta, a másik oldalon pedig törrel átdöfött lángoló Szíve a következő felirattal: „Szűz Mária Szeplőtelen Szíve, könyörögj érettünk most és halálunk óráján!”

A nővér ezzel együtt azt is megtudta lelkében, hogy a zöld skapuláré különösen azoknál a hitetlen embereknél hatékony, akik közel állnak a halálhoz.

Bisqueyburu nővér közölte ezt a jelenést noviciamesterével, és ő átadta az üzenetet az igazgatónak, M. Aladel tisztelendő úrnak, akire az ég már korábban rábízta Labouré nővér jelenéseit. Az óvatos atya először csak néhány ilyen skapulárét csináltatott. Amikor azonban későbbi jelenéseiben, különösen 1846-ban Szűz Mária sürgette, hogy ezt a kegyelmi ajándékot buzgóbban terjesszék, megengedte, hogy elkészítsék és terjesszék „a zöld skapulárét a bűnösök megtérítésére”. A hatás nem maradt el. Istennel kibékülve haltak meg azok a betegek, akik már évek óta nem jártak templomba, miután a vincés nővérek észrevétlenül a párnájuk alá rejtették, vagy ágyukra erősítették azt. Többek között Dufés nővér jelentette, miképpen térítette meg a zöld skapuláré segítségével Affre érsek (+1848) gyilkosát 1859-ben röviddel halála előtt.

Ezektől a jelektől felbátorítva kérte a rend prokurátora 1870-ben IX. Piusz pápától a zöld skapuláré elismerését, amit a pápa kegyesen megadott.

Justine nővér ezek után is megmaradt egyszerű vincés nővérnek. 1841-ben tanítónővérként Versaillesbe, 1855-ben betegápolóként Konstantinápolyba, majd Val-de-Grace-ba küldték a katonakórházba. Később, mint főnöknő vezetett Rennes-ben, Algériában, Rómában és Carcassonne-ban vincés kolostorokat. Az utóbbi helyen maradt 1868-tól 1903-ig. Titkát mindvégig megőrizte.

A Boldogságos Szűz Mária azóta is Istenhez vezetni eltévelyedett gyermekeit, különösen amikor bizalommal ajánljuk őket Fájdalmas és Szeplőtelen anyai Szívébe.

A zöld skapulárét mindenki viselheti, aki bízik Szűz Mária segítségében. Meg kell áldatni egy pappal, mielőtt viselni kívánja valaki, de felvétele nincs olyan ünnepélyes áldáshoz kötve, mint például a karmeliták skapuláréja.

A csodásérem ereje

Alphonse Ratisbonne strassburgi zsidó családból származott, akinek rokonsága már nem sokat törődött hitével.

Párizsi tanulmányai befejeztével szülővárosában lett banktisztviselő. Hamarosan ráébredt azonban, hogy ő is teljesen elveszítette hitét. Terhére volt testvére, aki barátjai hatására katolizált és örömmel lélegzett fel, amikor az elhagyta Strassburgot.

1842-ben, huszónhét éves korában Alphonse olaszországi utazásra indult. Januárban érkezett Rómába, ahol véletlenül összefutott két barátjával Gustav és Théodore de Bussierre-el. Théodore, aki azelőtt protestáns volt, éppen akkoriban katolizált. Szerette volna barátját is megtéríteni, de a hitét vesztett Alphonse-t nem lehetett meggyőzni. Kijelentette: „Zsidónak születtem és úgy is fogok meghalni!” Barátját azonban nem lehetett lebeszélni szándékáról, aki végül a barátság kedvéért elfogadott tőle egy csodásérmet és megígérte, hogy reggel és este elmondja a „Legkegyesebb Szűzanya, Mária” kezdetű imádságot. Eltette az érmet és tovább nem tulajdonított fontosságot az egész ügynek.

Théodore délutánonként megmutatta Alphonse-nak Róma nevezetességeit. A továbbiakban is vitatkoztak hitbeli kérdésekről, amelyeket Alphonse felkészülten és ironikusan utasított el. Théodore azonban imádkozott érte, sőt megkérte a Csodásérmű Szent Szűz oltalma alatt álló imacsoport tagjait is, hogy könyörögjenek barátjáért. A csoport gyakran tartott éjszakai szentségimádást.

Január 20-án éppen Róma városában kocsizott a két barát, amikor meg kellett állniuk a Szent András templom előtt, mert Théodore-nak a sekrestyében volt elintéznivalója. Ezalatt Alphonse bement a templomba, de úgy találta, hogy kicsi, szegényes, hideg és dísztelen a hely. Furcsállotta, hogy a ravatal körül egy fekete kutya ugrált.

Théodore dolga végeztével a kijárat felé tartott, amikor észrevette Alphonse-t. Alig akart hinni a szemének, amikor meglátta, hogy barátja Szent Mihály és Szent Ráfáel kápolnájában térdel. Mi történhetett vele? Alphonse nem akarta elárulni. Titkát csak egy jezsuita atya előtt volt hajlandó felfedni. Ott elővette csodásérmét, rámutatott és így szólt: „Őt láttam! Őt láttam!” Amikor kissé megnyugodott, elmondta: „Ahogy beléptem Isten házába, eltűnt körülöttem minden, illetve úgy láttam, hogy az angyalok kápolnájából fényesség árad. Odasiettem

és az oltáron a fényben megpillantottam őt, aki áldottabb minden asszonynál, és akit már ismertem a csodáséremről. A valóságban alakja hatalmas, sugárzó és fenséges volt és emellett végtelenül szelíd. Intett, hogy menjek közelebb és térdeljek le. Nem szavakkal mondta, de megértettem!”

Alphonse később sem tudta megmagyarázni, hogyan jutott át a ravatalon, mert csak a kegyelmet sugárzó két kezet látta maga előtt. Szemét nem merte a jelenés Asszonyának arcára emelni – „A Szent Szűz valójában semmit sem mondott nekem, mégis egyszerre nagy világosság gyúlt lelkemben és mindent megértettem” –, foglalta össze később Alphonse látomását. Ő, aki eddig egyáltalán nem volt járatos a hit dolgában, belső megvilágosodásában ráeszmélt, hogy nem élhet tovább is úgy, ahogyan addig. Szakítani akart a bűnnel és ezért kérte a keresztséget. Mint az Apostolok cselekedeteiből is ismeretes, ilyen esetben nincs szükség várakozásra. Január 31-én Róma helyettes püspöke keresztelte meg őt az Il Gesù templomban. Alphonse február 3-án meglátogatta XVI. Gergely pápát, aki megmutatta neki féltve őrzött kincsét, ágyára erősített csodásérmét. Február 17-én Rómában megindították ennek a figyelemreméltó eseménynek kivizsgálását, melyet az egyházi hatóságok hitelesnek fogadtak el.

Alphonse Ratisbonne megtért. Megkeresztelkedése után hamarosan belépett a Jézus Társaságba, később pedig testvérével együtt alapítója és vezetője lett a „Notre Dame de Sion” kongregációjának. Nagy lelkesedéssel munkálkodott Jeruzsálemben, ahol hetvenéves korában halt meg.

Legkegyesebb Szűzanya, Mária!
Sohasem hallotta még senki,
hogy Te gyámoltaltanul magára hagytad azt,
aki oltalmad alá folyamodott,
segítségért esdekelt,
vagy szószólásodat kérte.
Én is hasonló bizalomtól lelkesítve sietek Hozzád,
szűzek Szent Szűze!
Hozzád jövök, Anyám és mint szegény bűnös
sóhajtozva lábadozok borulok.
Ne vesd meg szavaimat örök Igének Szent Anyja,
hanem hallgasd meg kegyelmesen! Amen.

A r ó z s a f ü z é r

Életem a rózsafüzér

Regőczy István, Isten vándora

Csodálatos, hogyan átszötte életemet a szentolvasó! Első emlékem gyermekkoromból nagymamám rózsafüzére, melyet édesanyám mint szent ereklyét őrzött. Hányszor elmondta, hogy a nagymama – bölcsőmet ringatva – hogyan imádkozta a rózsafüzér szeméit pergetve a vízimalmunk lapátjáról csorgó vízcseppek ritmikus dallamára.

Amikor Budapestre kerültünk, azzal aludtam el és ébredtem, hogy édesanyám a rózsafüzéért rebegte ágyamnál.

Hétéves koromtól már a Rózsafüzér Királynőjének templomában minden este a legelső padban, édesanyám mellett üldögélve, a jó hívek morájába kapcsolódva, vékony hangon imádkoztam a rózsafüzéért. Szerettem volna Édesanyámtól a nagymama rózsafüzérét megkaparintani, de ő mindig kitérő választ adott; hol arra hivatkozott, hogy ez édesanyjának drága hagyatéka és hogy egyszer a Szűzanya is figyelmeztette a lourdes-i kis Bernadettet, hogy rózsafüzérét ne kölcsönözze senkinek. Majd, ha nagyobb leszel és tudsz rá vigyázni, akkor kapsz egy rózsafüzéért – mondta édesanyám. De én ebbe nem nyugodtam bele, hanem gyufaszálakból készítettem rózsafüzéért, hiszen az első rózsafüzérek is fából készültek, mert a fából élet sarjad. A kis gyufaszálakat ügyesen egymás mellé rakosgatva imádkoztam a tizedeket. Első szereplésem is a rózsafüzérnek volt köszönhető, mert amikor a domonkos atyák meghírdették, hogy Pesten keresztül, a rózsafüzéért imádkozva a Margit-szigetre zarándokolunk, kérték, hogy minél több gyerek vegyen részt a körmeneten. Jelentkezett is vagy húsz ministráns gyerek. Megtelt a sekrestye nyüzsgő gyerekekkel, akiket mind piros-fehér ministráns ruhába bujtatott a sekrestyés testvér. Amikor a jó domonkos testvér feltette a kérdést: Ki viszi a felvirágozott feszületet? – természetesen mindenki jelentkezett. A testvér körülnézett, megakadt a szeme rajtam: Gyere csak Pityukám – mondta hangosan – te viszed legelől a felvirágozott feszületet.

Lett erre nagy felfordulás, csak úgy repkedtek a megjegyzések: Hát ez milyen kicsi, milyen sovány, el sem bírja a feszületet. De még cipője sincs! – kiáltotta valamelyik ministráns, – mezítláb van. De a jó testvér csendet intett: Az Úr Jézus is – mondta – mezítláb vitte a keresztjét. Különben Pityu minden este itt van a rózsafüzér ájtatosságán. Ezt olyan határozottan mondta, hogy többet senki sem mert szólani. Váratlanul ért ez a megtiszteltetés, hiszen nekem volt a legkevesebb esélyem. Boldogan vittem a felvirágozott feszületet a Rákóczi úton, a körúton végig a Margit-szigeti kápolnához. A rendőrök tisztelegtek, leállították a forgalmat, többen odaszaladtak megcsókolni Jézust a kereszten. Legszebb gyermekkori élményem volt ez a rózsafüzéres körmenet.

Édesanyámmal minden héten elzarándokoltunk, rózsafüzéért imádkozva a Szikla-kápolnába vagy Máriaremetére.

Amikor a gyermek-akcióval kikerültem Belgiumba, édesanyámnak az volt az utolsó kérése: A rózsafüzéért fiam, mindig imádkozd! Míg a vonat kerekei ütemesen csattogtak, rózsafüzérral szenderedtem álomba, könnyektől elhomályosult szemmel édesanyámra gondolva. Biztos vagyok benne, hogy ez az ima, a rózsafüzér vezérelt ahhoz az aranyos, idős kanonok úrhoz, aki annyi szeretettel fogadott és már az első este taníttatta nekem, hogyan kell flamandul rózsafüzéért imádkozni, mert ő nővérel és a háziakkal közösen imádkozta a rózsafüzéért minden este. A kanonok úr, a még édesanyjától örökölt lourdes-i nagyszemű rózsafüzéren imádkozott elő, ezért legelőször a rózsafüzéért és a titkokat tanultam meg flamandul. Később, amikor annyi küszködés után sem sikerült gimnáziumba kerülnöm, megint csak a rózsafüzérbe vettem bizalmamat és gyalog nekiindultam, hogy eljussak Belgiumba, a kanonok úrhoz. Az úton mindig rózsafüzéért imádkozva aludtam el, de egyik reggel, amikor egy nagy szénakazalban ébredtem, a nap már magasan járt az égen, sietve indultam útnak. Már jó messze járhattam, amikor rádőbbsentem, hogy nincs meg a rózsafüzérem, ott hagytam a szénakazalban vagy valahol kicsúszott a kezemből, ki tudja. De nem sokat törtem a fejem, kis kavicsokat szedtem az út szélén, ezzel kezdtem imádkozni a fájdalmas rózsafüzéért. Milyen kemény is volt az Úr Jézus élete, milyen fájdalmas az ő keresztútja, mezítláb az éles köveken, fel a Golgotára. Hogy megkedveltem ezeket a kis kavicsokat, amelyek szinte kicsiszolódtak a kezemben, míg csak célhoz nem értem a jó belga kanonok úr házába, aki mosolyogva csóválta fejét, amikor zsebemből kiraktam a

kavicsokból készült rózsafüzért. Erre most már nem lesz szükség Stefan, itt van egy rózsafüzér, és átnyújtott egy kis rózsafüzért.

Arra azonban soha nem gondoltam, hogy még kenyérből is kell rózsafüzért készítenem. A börtönben nem volt lehetőség rózsafüzért tartani. Akkor a szűkreszabott kenyéradagból készítettem kis golyócskákat. Ezeket morzsolgatva döbbsentem rá, hogy lám, a rózsafüzér vezet igazán az élet kenyéréhez és a manna, amit a zsidók a pusztában ettek, nemcsak az Oltáriszentségnek, de a rózsafüzérnek is előképe volt.

Azért neveltem én sasfiókáimat mindig arra, hogy a rózsafüzér imádságon kell eljutni a szentségi Jézushoz, mert a legcsodálatosabb segítség az élet vándorútján az Oltáriszentség és a rózsafüzér, ami egész életünket átszövi a bölcsőtől a sírig.

Édesanyám halálánál nem lehettem jelen – mivel börtönben sínylődtem – és amikor kiszabadultam, hiába kutattam rózsafüzére után, valószínű, hogy magával vitte a sírba.

Szinte kárpótlásul egy kis csomagot kaptam Belgiumból, és amikor kibontottam, nagy örömömré a kanonok úr régi, lourdes-i, nagyszemű, kopott rózsafüzére bukkant elő, melynek rézkeresztjén a fa már teljesen elkopott a sok használatból. Ezt a rózsafüzért a jó kanonok úr házvezetőnője örökölte és én hiába kértem tőle többször is, ragaszkodott hozzá, mint drága ereklyéhez. A jó házvezetőnő haldokolva kérte hozzátartozóit, hogy Stefanak juttassák el ezt a rózsafüzért. Azóta is őrzöm, mint drága ereklyét ezt a rózsafüzért. Minden este ezt csókolom meg utoljára. Végső kívánságom, hogy azzal temessenek el.

A bölcsőtől a sírig átéltem a rózsafüzér örvendetes és fájdalmas titkait, hogy most már a dicsőséges rózsafüzér vezérelje utolsó vándorutamat az égig.

* * * * *

Az isteni Megváltó rózsafüzére

A keresztre egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet mondunk.

A nagy szemekre: Ó Jézusom, világ Megváltója! Hallgass meg,
hiszen Te mindenható vagy és nem veted meg a szegény
bűnöst!

A kis szemekre: Jézusom, irgalmazz nekünk!

Szűz Mária ünnepek

január 1. - Szűz Mária istenanyasága.

Az újév ünneplésének története a pogány világba nyúlik vissza. Mivel a pogányság mulatozással, sőt kicsapongással ünnepelte az idő fordulását, az egyház sok helyen bőjtöt rendelt el, engesztelési nappá, majd Szűz Mária emléknapjává tette.

A VII. században inkább karácsony nyolcadaként ünneplik, háttérbe szorítva a Mária-ünneppel. Rómában „az Úr körülmetélése” és a „karácsony nyolcada” elnevezés a XIII-XIV. század óta együtt szerepel. Mivel ez az Úr névadásának napja, így Jézus nevének ünnepévé is lett.

A II. vatikáni zsinat utáni naptárreform az ősi római szokást állította vissza, és Mária-ünneppé tette Szűz Mária istenanyaságának főünnepeként. (Ehhez utóbb még a béke világnapjának gondolatát is hozzákapcsolták.)

Az éveket az Úr megtestesülésétől számítjuk, s így az „Anno Domini” egyúttal Mária istenanyaságára is utal, vagyis arra az új korszakra, mely az üdvösség ideje.

február 2. - Gyertyaszentelő Boldogasszony, Urunk bemutatása.

Az ünnep eredete: A keleti liturgiában Hypapante (=találkozó) néven már a IV. században megtartották, s hamarosan elterjedt a nyugati egyházban is.

A bemutatás ünnepe: Mária karácsony után 40 nappal a mózesi törvényben előírt módon bemutatta a jeruzsálemi templomban a tisztulási áldozatot, s gyermekét fölajánlotta Istennek.

A találkozás ünnepe: Jézus születésekor csak a csodálkozó pásztorok képviselőiben találkozott választott népével. Ma a szent törvények értelmében találkozik a templomban a papsággal és a prófétákkal (Simeon, Anna), a maga örök papságának és prófétai méltóságának előre hirdetőivel és előképeivel. Alázatosságból és az emberi természet teljes fölvetelének megmutatására vállalja az előírt szolgálatot, de valójában az ő jelenléte szenteli meg a szent helyet, ezáltal lesz teljessé a Sion-hegyi templom szerepe a történelemben.

A beteljesedés ünnepe: A babiloni fogság után a próféták azzal vigasztalták a népet, hogy az újjáépült templom ugyan nem lehetett oly szép, mint a Salamon által épített régi templom, de sokkal nagyobb kitüntetésben lesz része: a várva-várt Messiás itt fog megjelenni. Ma valóban megjelenik templomában az Úr, Simeon és Anna személyében a választott nép boldogan fogadja azt, akire a századok vártak.

Az egyház ünnepe: Eddig a karácsonyi kisedet a szent család zártságában szemléltük. Most eljön, hogy boldog örömben találkozzék a teljes közösséggel, az egyházzal. Az ünnepi liturgia legmélyebb gondolata az, hogy e napon találkozott össze a Vőlegény (Jézus) és a menyasszony (az egyház). A templom most lakodalmas ház, melyben együtt ünnepeljük ezt a találkozást.

A fény ünnepe: A gyertyaszentelés és a gyertyás körmenet az ünnepi fények felvonulása. A gyertyák fénye Máriát is ünnepli, mert ő hozza a templomba „a népek megvilágosítására” szolgáló igazi Fényt. (Éneklő egyház.)

február 11. - A Szűzanya lourdes-i megjelenésének ünnepe

Az egyetlen Mária-jelenés, amelyről a római miscikönyv megemlékezik. Bernadette Soubirous-nak Lourdes-ben 1858. február 11-én a Gave folyó mellett levő barlangban jelent meg Szűz Mária, aki önmagát „Szeplőtelen Fogantatásnak” nevezte. Alapvető üzenete: bűnbánat és imádság a bűnösökért és a rózsafüzér imádkozásának ajánlása.

Isteni tüzeddel

Áradj ki ránk ebben az esztendőben,
áradj ki ránk, Szentlélek Istenünk!
Áradj ki ránk, Szent Szeretet,
ki istenséged harmatával,
isteni tüzeddel
romlatlanul megóvtad Máriát!

Ó fényes felhő,
boldogságos Szent Anya,
ki az ég ragyogását,
Krisztust a földre lehozta,
kérünk téged,
hullasd le ránk ez évben
a Szentlélek harmatát,
hogy benne fürödve
bűnbánatra nyíljon szívünk!

Ó szeplőtelen Istenszüdő,
boldogságos Szent Anya,
kit a bűnnek foltja
nem szennyezett soha,
kérünk téged,
hívd le ránk ez évben
a Szentlélek kegyelmét,
hogy szeretete kohójában
tegyen minket romlatlanná újra!

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
p. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Kolbe Szent Maximilián: Istennek Szent Anyja	1
Badalik Bertalan: Szűz Mária istenanyasága az egyház tanításában	2
II. János Pál pápa: A béke Anyja	3
Jézus Szent Neve	4
Emmerich Katalin: A három szent király	5
Gyertyaszentelő Boldogasszony	7
Tony Hickey: A följánlás: Élni az adománnyal	8
Török József: Felajánlottan az országért	11
A szenteltvíz, lelki kincsünk	12
Mária kegyhelyek:	
Jásd-Szentkút	14
A szegények Szent Szűze	15
Ave, ave, ave Maria!	18
Gobbi atya: Együtt jöjjetek!	20
A zöld skapuláré.	21
A csodásérem ereje	23
A rózsafüzér:	
Regőczy István: Életem a rózsafüzér.	25
Szűz Mária ünnepek.	28

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: A „Szegények Szent Szűzének” kegyzsobra Banneux-ben.

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243